

Baka István

Örökség

Lágy részeit az angyalok lerágták:
meszes-fehér koponyaként borul
reánk az égbolt, és szemüregén
hol nap süt át, hol ólom-hold vonul;

élünk alatta, korhadó világban,
fogaiból bányászva érceket,
s nem tudjuk, hogy e koponya kié,
s nem sejtjük, hogy csak vágyak, érzetek

voltunk: Teremtőnk gondofatai,
míg élt, — de mára lecsupaszodott
Tejút-gerince, s éles csontszilánkok
a foszfor-villogású csillagok;

s agyveleje, mely szétfolyt, elrohadt,
hajnalban a talajból felszivárog, —
eltévedünk ködgomolyaiban,
s érezzük: örököltük e világot;

élősködünk, s nemcsak mi, ámde fenn
az angyal-regimentek is, — miénk lett
a bomló, édes, rég kihűlt tetem;
zabáljuk hát, míg át nem jár a méreg.

Patay László: Ítélet

Hervay Gizella

Száműzött szivárvány

I.

átlyuggatott kabátban a lélek reszketése
soha meg nem szűnik — fázik a föld alatt
kiszáradt fában terpeszti szét ujjait
a szélben — folyóban fulladt csillagok
fölött

és nem kel fel többé a nap
becsapódik szemeinkbe
kiürített koponyánkban rozsdás szegek
csont a csontot felzabálja

II.

betöltőd testeddel a tengert
csupa szeplő éjszaka az ég
harangokat húz a hangod
s a visszhangot visszaadod a földnek

felrepedt szájunk csupa só
izzad a föld csupa veríték
halálunkból lassan megszületik
az arctalan homok a kő s a fű a szélben

III.

micsoda csapda hogy valóságos
a kő a fény s az ostorcsattogás
belévetítjük álmainkat
s valóságnak hisszük a bálványarcú kö-
vet

hol a nap kel fel szemünkben hol a hold
csak mikor a szüntelen ostorcsattogás
hasít testünkbe akkor értjük
kinek a kezéből vehetünk kenyeret